

VIII HET GETAL 10
(Inhoudsoverzicht op p. 165)

8.01: *De 10 in de Bijbel*

Een andere positie van de camera geeft een andere foto, zelfs als het om dezelfde boom gaat. Zo heeft ook de benaderingswijze van wezenlijke zaken invloed op het beeld dat we krijgen van hun innerlijke werkelijkheid. Geheel conform roept de 'omgeving' waarin het kwalitatief aspect van een getal tot uitdrukking komt, van dit laatste een eigen beeld op. We nemen als voorbeeld het getal 10. Uit een concordantie van telwoorden in de Bijbel, blijkt al gauw dat in de oudheid met het noemen van dit getal dikwijls een of andere totaliteit bedoeld werd, een aanduiden of representeren van een 'alles' of 'iedereen'.¹ Bijvoorbeeld:

- *de 10 Scheppingswoorden*: 'En God zeide ...'; resp. in Gen. 1:3, 6, 9, 11, 14, 20, 24, 26, 28 en 29, al valt volgen sommigen in dit opzicht Gen. 1:29 uit de toon en zou men daar een andere passage voor moeten nemen;
- *de 10 Plagen van Egypte*; Ex. 7:19 - Ex. 12:33;
- *de 10 mannen die nodig zijn voor het stichten van een synagoge*. Wie thans bij de Klaagmuur in Jeruzalem, bij het begin van de Sabbat, een klein, maar in aantal groeiend groepje joden bijeen ziet staan, constateert dat dit toneeltje geheel verandert zodra de 10e arriveert: dan pas kan namelijk uitvoering gegeven worden aan bepaalde godsdienstige handelingen. Ook in de Qumran-gemeenschap was de wettigheid van een gemeentesamenkomst pas gegarandeerd door de aanwezigheid van 10 mannen.

Bovenstaande 'verklaring' is echter ontoereikend indien tegelijkertijd sprake is van één of meer andere, met de 10 verband houdende getallen. Bijvoorbeeld:

- *de 10 Geboden*, 'Woorden', op 2 stenen tafelen; Ex. 20:1-17;
- *de 10 maagden*, 5 wijze en 5 dwaze, waarmee in Matth. 25:1 het Koninkrijk der Hemelen vergeleken wordt.

Ook wordt er op gewezen dat het decimale stelsel, waarin dus '10' een hoofdrol speelt, een oer-Semitisch gegeven is.² Dat roept dan de vraag weer op: vanwaar de keuze van dit 10-talig stelsel? We vinden namelijk al in het 4e millennium v.C. bij de Egyptenaren, voor de machten van 10 - in elk geval van 10^0 tot 10^7 - oeroude getalsbeelden in de vorm van hiërogliefen.³

Waar het in deze studie aan de orde kwam hebben we, conform de denominatie van Wijnmalen, het getal 10 in zijn kwalitatief aspect opgevat als aanduiding van:

het Allerhoogste.

Dat hoeft niet strijdig te zijn met gevallen waarin men wellicht de indruk krijgt dat dit getal als de simpele aanduiding van een totaliteit verschijnt. De 10 is daar dan de representant van *iets dat alles resp. iedereen betreft*. Als zodanig kan het als een afgeleide betekenis worden gezien; de relatie met 'het Allerhoogste' is bovendien in een aantal gevallen evident.

8.02: *Andere voorbeelden*

- *De 10 Sefiroth*, emanaties van het Absolute, die tezamen met de 22 verbindende schakels de 32 paden vormen in de levensboom; kern van de joodse mystieke traditie.⁴

1 Snijders-01: ---; id.-02: p. 70 e.v.

2 Snijders-02: p. 74.

3 Bindel-02: Kap. 8; p. 93/94.

4 Poncé: p. 89 e.v.

- *De 10 grondbegrippen, categorieën, van Aristoteles.* Tezamen vormen ze het oerbeeld van de mens en zijn wereld.¹ Ze kunnen worden beschouwd als *het alfabet van de kosmos, de begrippen waarmee de kosmos kan worden gelezen.*²
- Van alle dingen bestaan oerbeelden op bovenzinnelijk gebied. Ze kunnen worden waargenomen door mensen bij wie de daarvoor vereiste innerlijke organen zijn ontwikkeld. Het schouwen, het 'lezen' van deze geestelijke oerbeelden noemt men in het occultisme *het lezen van het 10-bladige boek.* Hiertoe zou de mensheid oorspronkelijk van nature in staat geweest zijn, namelijk vóór de 'val' in de materie.³
- In het Hûa-yen-boeddhisme in China, maakte Fa-tzang (643-712) onderscheid tussen 2 aspecten met betrekking tot de innerlijke toestand waarin de Boeddha zich bevond toen hem de Grote Verlichting deelachtig werd. Het 1e aspect - *het Rijk van de 10 Boeddha's* - is onuitsprekelijk en heeft geen betrekking met het menselijk wezen. Het is een continue eenheid en heelheid, waarin alles elkaar wederzijds doordringt. Het 2e aspect vormt het Rijk van de Bodhisattva Samantabhadra en heet: *dat wat de vol-einding bewerkt.* Het kan in gelijkenissen beschreven worden. Fa-tzang gebruikte hiervoor *het symbool van 10 koperen munten (ch'ien) waarin 10 de hele, onuitputtelijke veelheid van het Zijn betekent.*⁴
- *De 10 diagonalen in de zuilen van Griekse tempels,* die de 20 cannelures bepalen. Er is ons één uitzondering bekend: de Poseidontempel op Kaap Sounion, niet de tempel in Ishmia, heeft Dorische zuilen met 16 cannelures, dus met 8 diagonalen.

In hoofdstuk III van deel B, over het Pentagram, wordt aandacht besteed aan het getal 5 en aan de eigenaardige positie die dit getal in verschillende culturen heeft ingenomen. Daarbij komt hier en daar een merkwaardige relatie naar voren tussen 5 en 2, *de Dualiteit.* Iets dergelijks komt in de 10 tot uitdrukking, althans in zijn kwalitatieve hoedanigheid; in de formulering van Wijnmalen is namelijk

*10, opgevat als 2x5, de Individualiteit in Dualiteit;
in ander opzicht de Individualiteit die zich van zijn eenheid bewust kan zijn.*

Een bijzondere verhouding vinden ook we in de geometrie: de zijde van een regelmatige 10-hoek verhoudt zich tot de straal van de omgeschreven cirkel als

*de Divina Proporzioe, de Goddelijke Verhouding, die zelfs in de
tot Veelheid verbrokkelde Eenheid bewaard blijft tot in het allerkleinste.*⁵

In zo'n 10-hoek vinden we de polariteit van *de twee vijven* in de 2 pentagrammen die daarin zijn aan te geven: als het ene met een punt naar boven wijst, wijst het andere juist met een punt naar beneden . . . . Licht en Duisternis, als Vijf en Vijf in Een.

En dan de 5 zoals die in *de polariteit van de handen* tot uitdrukking komt. Het zal ongetwijfeld bij tijd en wijle als een coincidentie zijn opgevat: we hadden toch net zo goed 4 of 6 vingers kunnen hebben! Vanuit dezelfde materialistische, dat wil zeggen geestontkennende gezichtshoek kan men ook concluderen tot een relatie zonder meer tussen de 10 vingers en de keuze van het 10-talig stelsel in lang vervlogen tijden. Het staat overigens vast dat er in verschillende talen een verband is tussen het woord dat wordt gebruikt voor het getal 10 en begrippen die met de hand verband houden.⁶ Maar een relatie zonder meer, zonder dat daar een diepere achtergrond, ook van het menselijk wezen zelf, mee verbonden is? Daarover een aantekening:

1 Dussen: ---.

2 St.-GA233a: Dornach, 22-04-24; p. 164/165.

3 Bindel-02: Kap. 1; p. 9 e.v. [St.-GA?: Berlin; (03-04?)-05].

4 Franz-02: p. 80.

5 Deel B: Hoofdstuk III.

6 Bindel-02: Kap. 8; p. 92.

- *"De gewaarwording van het Ik, die van bovenzinnelijke aard is, berust op het met elkaar in verbinding kunnen brengen van links en rechts. Zouden we hiertoe helemaal nooit in staat zijn, of zou de aanraking van een zo geringe betekenis zijn als bij de dieren het geval is - die, laten we zeggen nooit de voorpoten zo goed voor gebed of iets geestelijks van overeenkomstige aard kunnen gebruiken - dan zouden ook wij niet kunnen komen tot een dergelijke*

*vergeestelijkte gewaarwording van ons Zelf."*¹

Het bijzondere karakter van het getal 10 - uiteraard in zijn kwalitatieve hoedanigheid - juist met betrekking tot de mens, kwam eveneens tot uiting in de merkwaardige, vanuit een atavistisch bewustzijn tot stand gekomen mededelingen van Frau Hauffe in de vorige eeuw. Zie ook p. 132, bij noot 1.

Voorts wijzen inscripties bij de Nijl uit de eerste helft van het 3e millennium v.C. op *een 'week' van 10 dagen*. Evenals bij de 10 maanden in de oud-Babylonische cultuur - waarvan de resten in onze taal nog doorklinken in de woorden september, oktober, november en december² - liggen hier verbanden met astronomische gegevens, met name de omlooptijden van Zon, Maan en Venus. Zoals eerder ter sprake kwam - onder 2.15, p.35 en 3.08, p. 51 - is destijds door Erich Zehren met betrekking tot dergelijke verbanden een indrukwekkende hoeveelheid archeologisch feitenmateriaal verzameld. Wellicht is het goed om, naast de door Zehren aangedragen interpretatie hiervan, ook enige ruimte te laten voor een geheel andere benadering. - In dit verband:

- "Het dag- en nachtritme van de kosmos en het slaap- en waakritme van de mens liepen in de oudheid nog parallel. Later is dat een veel losser verband geworden. In die tijd was nog sprake van een (atavistische) vorm van helderziendheid. Zo kan men niet zeggen dat men tijdens de slaap de sterren niet zou hebben waargenomen. De mens had tijdens de slaap nog op een heel andere wijze deel aan de wereldorde dan thans het geval is. Als de zon aan de andere kant van de aarde was en dus niet direct zijn werking had op de plek waar hij zich bevond, was hij met het Ik en het astraallichaam de sterren toegewijd. Dat was dus buiten zijn stoffelijk- en etherisch lichaam. Als gevolg daarvan nam hij niet slechts de fysische ster waar, doch ook wat geestelijk daartoe behoort. Hij keek eigenlijk niet met het uiterlijke oog naar de uiterlijke ster. Daarom moeten we de oude sterrendienst ook niet zo opvatten dat de mensen op onze wijze naar de sterren keken en die dan via hun fantasie met allerlei mooie beeldingen zouden hebben gesymboliseerd; met een dergelijke opvatting zijn we eerder het slachtoffer van onze eigen fantasie. De overgeleverde beeldingen zijn een weergave van wat de mensen in die oudheid hebben kunnen schouwen vanuit de bewustzijnstoestand waarin het Ik en het astraal lichaam zich bevonden. *De vroegere ervaringsmogelijkheid - de bewustzijnscommunicatie met de sterren - is verdwenen. In de plaats daarvan zijn andere gekomen, opdat de mens in de loop der tijd leert zijn innerlijk zo te versterken dat hij als Geest de Geest kan vinden.*"³

8.03: *De Tetraktys en het Tetragrammaton*

De 10, als 1+2+3+4 in *de Tetraktys*, de '4-groep' van de Pythagoreeërs, kan men als zodanig aanduiden in de vorm van een driehoek. De gelijkenis van het zaad in Markus 4:8, vertoont in zijn beelding getallen die hiermee in een eigenaardig verband staan:

'... en het ene droeg dertig- en het andere zestig- en het andere honderdvoud.'

Zie afb.72.⇒

1 St.-GA293: Stuttgart, 23-08-19.

2 Hessenbruch: p. 122.

3 St.-GA175: Berlin, 13-03-17.

			Afb. 72
Vuur	'1'	•	
Lucht	'2'	• •	= 30
Water	'3'	• • •	= 60
Aarde	'4'	• • • •	= 100
	⇓ ⇓		
<i>Relatie van de 4 elementen met de 1e 4 getallen.¹</i>	N.B.: merkwaardigerwijs zien we de getallen 30, 60 en 100 ook te voorschijn komen in de relaties tussen de 20 hoekpunten van de dodecaëder ⇒	X	
			= 30
			= 60
			= 100
			= 30
			= 60
			= 100
			= 190

Over de Tetraktys nog het volgende:

- "Het is de weg van de Een over de Twee en de Drie naar de Vier, welke door de Pythagoreeërs als de heilige Tetraktys, de Viervuldigheid werd aangeduid. Proklos, de neo-platonicus uit de 5e eeuw n.C., geeft in zijn commentaar op Plato's Timaios het volgende citaat - hier in een Duitse vertaling - uit een orphische hymne van de Pythagoreeërs: ⇒

*'Gnad' uns, gepriesene Zahl,
die du Götter und Menschen erzeuget,
heil'ge Vierfaltigkeit du,
die der ewig strömenden Schöpfung
Wurzel enthält und Quell!
Denn es gehet die göttliche Urzahl
aus von der Einheit Tiefen, der unvermischten,
bis dass sie kommt zu der heiligen Vier.'*

-0-

Dit wijst er onder andere op dat de ontvouwing van de Schepping, van de Eenheid naar een vierheid, tevens een pythagorische leer inhoudt omtrent de Wording der Wereld. Zodra de beschouwing van deze Wording overging op die van de haar veroorzakende goden, nam de Tetraktys bij de Pythagoreeërs een andere vorm aan, zonder echter daarmee van karakter te veranderen. Overigens is die verandering eigenlijk alleen te verklaren vanuit de Egyptische godenleer. Een belangrijk deel van de Egyptische mysteriecultus is namelijk te herleiden tot de verering van een achttal goden, die gedacht worden uit één enkele Oorsprong te zijn voortgekomen. De laatste aangeduid als de grote Noen, de Nieuwmakende, de Jongmakende, de Vader der Vaders, de Moeder der Moeders, het Oerwater, de Oeraanvang, de Verborgene (Atoem), enz. Bij de Schepping der Wereld komen daaruit 4 godenparen voort, 4 goden en 4 godinnen. Daaruit (?) ontstonden, resp. dit werden de eerste 4 (mannelijke) oneven en de eerste 4 (vrouwelijke) even getallen:

$$(1 + 3 + 5 + 7) + (2 + 4 + 6 + 8).$$

Aan de getallen werd daarmee de betekenis toegekend van goddelijke wezens.

Zo verbinden zich, ook bij de Grieken, in deze als goddelijk vereerde getallen

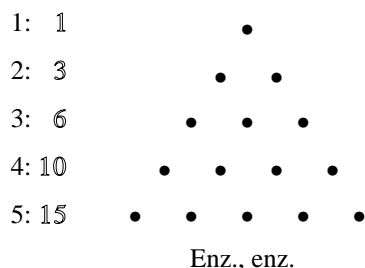
$$\text{- met hun totaal van } 16 + 20 = 36 \text{-}$$

het 4-voudig Mannelijke en het 4-voudig Vrouwelijke tot het Scheppen van de Wereld. Opvallend is dat 36 tevens de 'samen-voeging' betreft van 17 en 19, de Ontvankelijkheid en het Wekkend vermogen, resp. het Vrouwelijk- en Mannelijk Principe in de Schepping.

De Tetraktys, die uit 36 bestaat, gold zoals bekend als de hoogste eed der Pythagoreeërs en werd Wereld genoemd. Aldus Plutarchus (46-120 n.C.), in zijn werk 'Over Isis en Osiris'.

¹ Hessenbruch: p. 123.

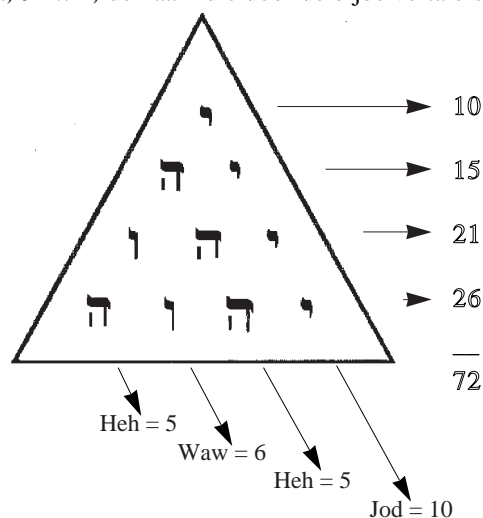
Afb. 73: driehoeksgetallen

De neo-pythagoreeër Nikomachos van Gerasa - 1e eeuw n.C.- had als 'liefelingsthema' de omzetting van getallen in figuren. De met 1 beginnende som van alle natuurlijke getallen had als beeld een gelijkzijdige driehoek. Onder de betreffende 'driehoeksgetallen' nam $1+2+3+4 = 10$ de hoogste rang in, afgezien van de Een, die zelf als de oerbron gold van de wereld der getallen."¹ Bij Wijnmalen verschijnen deze getallen, zoals we zagen onder de naam Radialen. Meer hierover in deel C.

• "Elk woord van 4 letters is een *Tetragrammaton*. De kabbalist gebruikt dit woord echter alleen voor *de onuitsprekbare Naam van God, JHWH*, de naam die door de bijbelvertalers in Jehova is vertaald. In vroeger tijden, toen men de Heilige Naam nog kende, werd deze eens per jaar uitgesproken door de Hogepriester; dat geschiedde op Grote Verzoendag. Omdat het Hebreeuws geen klinkers kent is de juiste uitspraak van destijds verloren gegaan. Hij werd pas 300 n.C. door kabbalisten teruggevonden. Zij gaven hem de aanduiding Tetragrammaton, de naam die tot op heden zo is gebleven: *een woord van 4 letters, of beter, de figuur van een vierkant*.

In die tijd werd de 72-lettergrepige Naam van God, de Sjem ha-meforasj, uitgedrukt door de 4 letters JHWH. De overeenkomst tussen de Sjem ha-meforasj en het Tetragrammaton blijkt bij plaatsing van de 4 letters op de 10 posities van de Tetraktys. De getalswaarde van de Hebreeuwse letters geeft voor dit 10-tal als totaal 72."²

Afb. 74: het Tetragrammaton

• "Volgens Clemens van Alexandrië (ca. 200 n.C.) is Pythagoras (6e eeuw v.C.) met de Mozaische leer op de hoogte geweest. Hij zou er mee in aanraking gekomen moeten zijn tijdens de Babylonische gevangenschap."³ - Ook het volgende is hier van belang:

• "De naam Here wordt in het Hebreeuws geschreven met een jod, een hee, een waw en als laatste letter weer een hee. *Deze naam wordt niet op die manier uitgesproken, omdat de mens met het uitspreken van deze verhouding of met het opschrijven van deze verhouding in de oorspronkelijke Hebreeuwse letters, iets creëert wat een bijzondere kracht bezit, welke men niet voor verhoudingen in de verschijningsvormen mag gebruiken*. Alleen onder heel bijzondere omstandigheden en op een heel bijzondere plaats kan volgens de overlevering deze naam worden uitgesproken.

De getallen welke deze naam vormen, als men naar de letters kijkt, zijn dus 10-5-6-5. In de serieuze Kabbala, niet in de dilettantische, wordt veel aandacht aan deze naam besteed. Kennis van deze naam - in het Hebreeuws 'shem' - geeft diep inzicht en grote krachten.

1 Bindel-03: Kap. 8;
Bindel-01: p. 19 e.v.; 87, 234 en 296.

2 Poncé: p. 154/155.

3 Bindel-03: p. 125.

Een *baal-shem* is iemand die deze kennis bezit. Dit bijzondere weten is grotendeels afhankelijk van ander eigenschappen dan van het intellectueel begrijpen alleen en derhalve is over dit weten niet te schrijven. Het kan hoogstens van leraar op leerling worden overgebracht.

Het totale 'gewicht' van de vier bestanddelen is 26; de kabbala neemt echter ook voor ieder der vier letters de 'volle waarde', de waarde van de voluit geschreven naam van de betreffende letter. Voor de eerste letter, de jod, geschreven jod-waw-daleth, is dat dus 10-6-4, totaal 20. Op overeenkomstige wijze is dit bij de tweede letter, de hee, volgens de schrijfwijze hee-jod, 15. De derde letter, de waw, indien (!) geschreven als waw-jod-waw, 22 en de vierde letter is dan weer 15. Zodoende is dan de volle waarde van deze 4 letters tezamen $20+15+22+15 = 72$, hetzelfde getal wat we hierboven zagen verschijnen bij de bijzondere plaatsing van de letters JHWH in de Tetraktys.

In de Bijbel wordt het gedeelte vanaf het 2e scheppingsverhaal tot aan de openbaring op de Sinai door de overlevering in stukken verdeeld, welke in de Hebreeuwse tekst elk beginnen met de uitdrukking 'ele toldoth', d.w.z. 'dit zijn de geboorten'. Het zijn de enige plaatsen waar dit staat, ongeacht of die steeds als zodanig zijn vertaald (Gen. 2:4; 6:9; 11:10 en 37:2).

Het blijkt dat 'de Naam' in de structuur van deze vier 'ontwikkelingsgeschiedenissen' op een bijzondere wijze tot uitdrukking komt: er komen namelijk van Adam tot Mozes 26 'geslachten' aan de orde en wel achtereenvolgens 10, 5, 6 en 5.

En evenals voor het 1e scheppingsverhaal kan worden aangetoond, is hier sprake van een vier die tevens het getal 10 met zich meebrengt. Binnen de structuur van 4x 'ele toldoth' is namelijk nog 6x sprake van 'we-ele toldoth', d.w.z. 'ele toldoth' vooraf gegaan door een 'waw'. Dat wil zeggen: 'én dit zijn de geboorten' (Gen. 10:1, 11:27, 25:12, 25:19, 36:1 en 36:9; in de Statenvertaling lezen we daar: 'dit nú zijn de geboorten').

De verbinding die in het Nederlands tot uitdrukking komt in het woordje 'en', ontstaat hier door de letter 'waw', de 6. Deze verbinding is echter veel sterker en principiëler: het ontbreken van de waw betekent dat er géén verbinding bestaat. De letters in het Hebreeuws hebben namen die overeenkomen met hun betekenis; zo is de vertaling van 'waw': haak.

De eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, de aleph, de 1 dus, is in zijn vorm opgebouwd uit 2 elkaar spiegelende jod's, uit 2 elkaar spiegelende 'tien'en'. De spiegel is een 'waw', dus een 6. Dat wil zeggen in de nog ongesplitste 1, de Eenheid die aan de Tweeheid voorafgaat, ligt de 26 al besloten.

En tenslotte kan dan 'de Naam', 10-5-6-5, ook gelezen worden als 10, 5 'en' 5. De twee vijven zijn dus óók 10. Zo ligt al in 'de Naam' besloten dat de weg van de Schepping de weg is van de 1 (de Eenheid), via de 2 (de Veelheid), naar de 1 (de Eenheid). "1

8.04:

De 10 in de dodecaëder en in Plato's Timaios

We herinneren aan hetgeen in hoofdstuk VI op p. 131 werd opgemerkt met betrekking tot Plato's Timaios, in het bijzonder de dodecaëder:

als 'vanuit het oneindige' 10 richtingen - bijvoorbeeld als lichtstralen - in het middelpunt van een willekeurige bol geaccentueerd worden dan zullen die lichtstralen, indien ze regelmatig over de ruimte zijn verdeeld, op zo'n bol de 20 hoekpunten van een regelmatig 12-vlak insnijden.

Binnen deze '10' is geen enkele subgroep aan te wijzen die zich in dit verband onderscheidt van de andere lichtstralen (diagonalen). Niet één kunnen we er aan ontnemen zonder de gelijkmatige verdeling over de ruimte van de overige te verstoren. Hun bijzonderheid ontlenen ze

1 Weinreb-01: hoofdstuk 4.

juist aan hun '10-zijn' en als zodanig vinden we ze als het ware aan de aan de oorsprong van Plato's Kosmos:

*vanuit het Middelpunt - dat overal is -
roept de '10' via de bol alles op wat Plato in Timaios
- in het 'Vader-Moeder-Kind' model - met betrekking tot 'de Schepping der Wereld' aan de
orde stelde, resp. 'met zijn vinger' aanwees waar hij iets niet met name wilde noemen.*

Dit 'past' bij de bijzondere positie van de '10' in Plato's Ideegetallen. En het komt tot uitdrukking in 'het 5e lichaam, dat God gebruikte voor het Heelal toen Hij daar tekens op aanbracht'. Conform de traditie werd dit lichaam, de dodecaëder, door Plato niet met name genoemd; in zijn hoekpuntrelaties verschijnen echter de hoekpunten van de vier andere lichamen, die hij nog in verbinding kon zien met de 4 elementen,

de vier Bouwstenen der Wereld.

Plato heeft met Timaios 'op verborgen wijze aangetoond' dat de oude Mysteriewijsheid met betrekking tot getallen, óók (!) betrekking heeft op hetgeen in de wetmatigheid van de Ruimte tot uitdrukking komt. Hij heeft daarmee, aan de vooravond van het natuurwetenschappelijk denken, 'stilzwijgend geweest' op het feit dat ook het verstandelijk toegankelijke, een uitdrukking is van het verstandelijk ontoegankelijke, van de 'wereld der ideeën', met name wat betreft de daarbij aan het licht tredende getallen. Stilzwijgend, want het betrof een Mysteriegeheim, dat wil zeggen toekomstgeheimen.

- "Plato richtte met betrekking tot getallen zijn blik nog op de hemel, terwijl Aristoteles het al nodig vond dat de mensen het getal op de aarde betrokken. Met hem werd het getalsbegrip bewust veruiterlijkt en werd de kiem gelegd voor wat het thans is. Het werd gezien als iets neutraals, zonder enige relatie met het goede of het kwade."¹

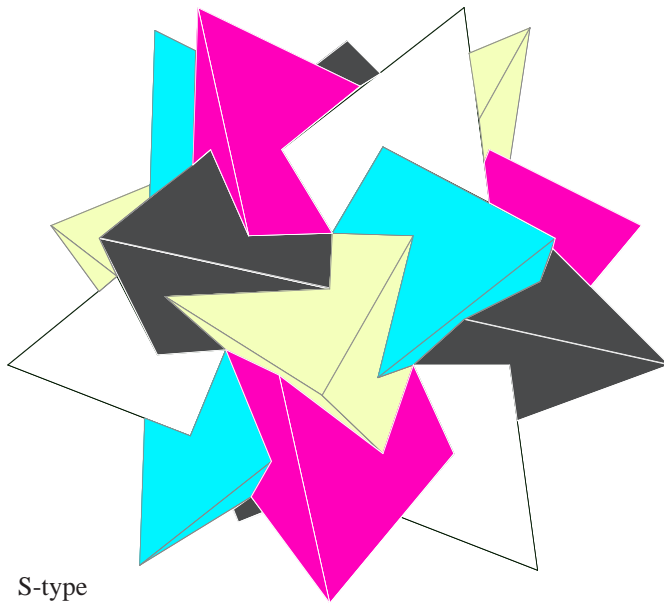
8.05: *Nogmaals de dodecaëder.* Afb. 5 op p. 14 laat iets zien van de 5 kubussen waarvan de hoekpunten met die van de dodecaëder samenvallen. In ieder hoekpunt van dit lichaam treffen we 2 van die kubussen aan. Hun gemeenschappelijke diagonaal valt dus samen met één van de 10 diagonalen van de dodecaëder. Onder 2.14 op p. 33 werd al een en ander verteld over de uiterst merkwaardige getalsexpressie binnen zo'n kubuspaar; afb. 10 op p. 34 geeft vanuit 2 richtingen een visuele indruk. We herhalen: de vlakken van de 5 kubussen verdelen deze in een groot aantal stukjes. Van deze 'bouwstenen' bestaan merkwaardigerwijs 7 verschillende typen, waarbij van één bovendien nog het spiegelbeeld aanwezig is. In deel B komen we toe aan de nodige bewijsvoering. We volstaan hier met enkele bevindingen:

*elk van de betreffende kubusparen is samengesteld uit $213 = 3 \times 71$ 'bouwstenen',
het is een aanuiding van het Goddelijk Kind die in het 'offenbare Geheimnis des Raumes'
in een 10-voudige ordening als het ware gelijk met de dodecaëder tot verschijning komt.²*

Ook bij de tetraëders vinden we iets dergelijks, doch het is wat moeilijker toegankelijk. Zie afb. 75 op de volgende pagina. Meer hierover in deel B. We vermelden deze zaken om te laten zien dat het getal 71 niet alleen op een eenvoudig toegankelijke manier in de wetmatigheid van de ruimte aanwezig is, zoals in de 2×71 diametraalsgewijs geordende hoekpunten van het stelsel van 22 regelmatige lichamen. Overigens zal in hoofdstuk XVII, over de 'Grundsteinspruch', met betrekking tot deze lichamen en het getal 71 nog een voorbeeld van uitzonderlijke hoedanigheid ter sprake komen. -

1 Bindel-02: p. 18/19.

2 Het bovenstaande houdt onzerzijds in geen enkel opzicht de suggestie in dat Plato zou hebben uitgerekend in hoeveel bouwstenen de 30 vlakken van de Vijfvoudige Zuivere Kubiek en de 20 vlakken van de Tienvoudige resp. Vijfvoudige Tetraëder de ruimte verdelen.

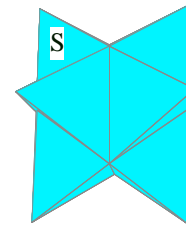
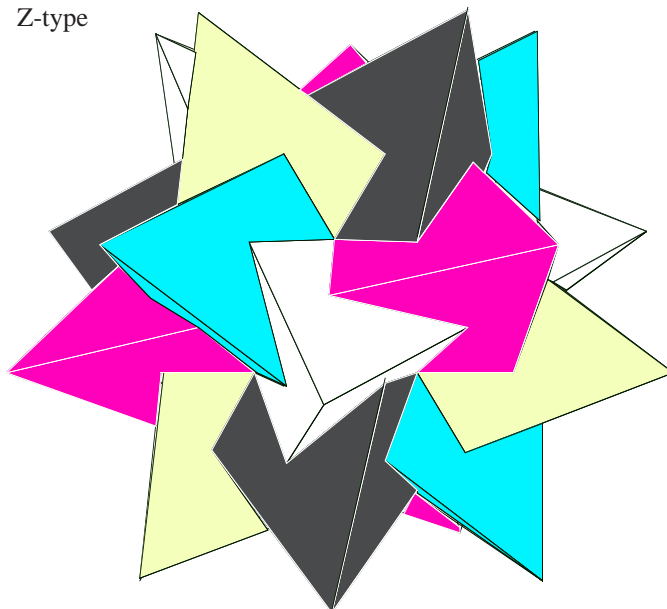

S-type

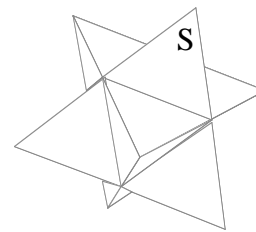
Afb. 75: de 2 Vijfvoudige Tetraëders

Met elk van de 5 kubussen in de dodecaëder correspondeert een tetraëderpaar; zie hiernaast. De ordening van die 10 tetraëders is ook te zien als 2 Vijfvoudige Tetraëders, het S-type en het Z-type. In zo'n vijftal zijn 10 paren aan te wijzen, corresponderende met de 10 lichaamsdiagonalen van de dodecaëder. Van deze paren bestaat elk uit 71 diametraal geordende 'bouwsteenparen' rondom een gemeenschappelijk twintigvlak. De bouwstenen 'ontstaan' in de ruimte bij de onderlinge doorsnijding van de 5x4 tetraëdervlakken. Verdere bijzonderheden in deel B.

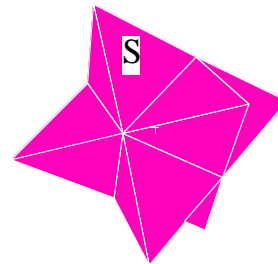
Z-type

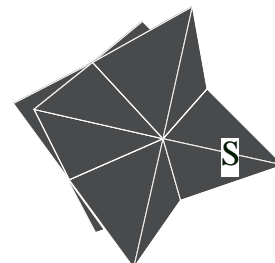
I

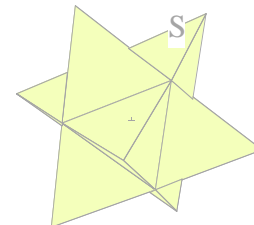
II

III

IV

V

Tot zover dit - zeer onvolledige - overzicht van de bijzondere positie van het getal 10, zowel in uiteenlopende culturen als in het 'offenbare Geheimnis des Raumes'. Het geeft wellicht toch enige indruk van zijn kwalitatief aspect, zonder daarbij op voorhand te vervallen in de gedachte dat dat er zomaar door de mens aan zou zijn toegekend.¹

8.06: *Het kwadraat van 10*. Een kwadraat geeft - in de terminologie van Wijnmalen - de 'Werking' van het betreffende getal weer, dat wil zeggen van zijn kwalitatief aspect. Het getal 100, gezien als 10^2 , betreft dan: *de Werking van het Allerhoogste*. Zo vinden we:

- de Divina Commedia van Dante Alighieri telt 100 Canti;²
- de Koningskamer in de Piramide van Cheops is bekleed met 100 granietblokken;³
- daar waar de hoekpunten zijn van de dodecaëder, zijn in feite 100 hoekpunten aanwezig. In elk treffen we namelijk ook de hoekpunten aan van 2 kubussen en van 2 tetraëders. Ze behoren tot het stelsel van 22 regelmatige lichamen dat met deze dodecaëder verband houdt. De overige 42 hoekpunten liggen binnen de dodecaëdrische ruimte; zie afb. 5, p. 14.

8.07: *De 10 dagen van Dante*. Ter compensatie van een wat droge opsomming, laten we tot slot Margarete Lochbrunner aan het woord over Dante's Divina Commedia - zie verder hoofdstuk XIV - waarbinnen dit getal in zijn kwalitatief aspect tot expressie komt, resp. tot

weerklink in eigen innerlijk:

- "In de 1e nacht, aan het begin van het Inferno, wordt Dante zich van zijn dwaling bewust. Op de morgen van de 1e dag, komt zijn redder hem tegemoet (Virgilius), wiens opdracht eindigt op de 9e dag. Zijn leerling heeft dan niets meer van hem te leren. Hij heeft alle sferen van het materiële leven en van dat van de ziel doorlopen. Hij heeft uit zijn ervaringen geleerd en is gerijpt voor het weten van de geestelijke wereld. Dat zal hem in het Paradiso ten deel vallen, door de steeds diepere verzinking in zijn innerlijk leven, in het Goddelijke Licht dat thans in zijn gereinigde ziel tot een doorbraak gekomen is.

Tijdens de mystieke verzinking in de heilige stilte van de 10e nacht, op de drempel van de 10e dag, wordt zijn onvermoeibaar streven gekroond door de beleving van de Eénwording.

Het is de 10 die de voleinding schenkt, het opgenomen worden in het goddelijke.

In het morgenlicht van de 10e dag is de redding daar.

N.B.: bij de uitverkoren volgelingen van Mani, duurden de aan het 'Bemafeest' voorafgaande vasten 10 nachten en 9 dagen. De absolutie volgde op de drempel van de 10e dag. In de 100e Canto tenslotte (10^2), schouwt Dante in een visioen van de Heilige Drievuldigheid het hoofd van de Zoon, die tot Verlosser werd omdat in Hem de Wet van de Vader zich had verbonden met de Liefde van de Goddelijke Moeder. De 10 is het getal van God en de eeuwigheid en de 10e dag is die waarop geen nacht meer volgt; zie ook Purg. XXX, r. 103, *de eeuwige dag*.⁴

8.08:	<i>Inhoudsoverzicht hoofdstuk VIII</i>	pag.
	8.01: <i>De 10 in de Bijbel</i>	157
	8.02: <i>Andere voorbeelden</i>	157
	8.03: <i>De Tetraktys en het Tetragrammaton</i>	159
	8.04: <i>De 10 in de dodecaëder en in Plato's Timaios</i>	162
	8.05: <i>Nogmaals de dodecaëder</i>	163
	8.06: <i>Het kwadraat van 10</i>	165
	8.07: <i>De 10 dagen van Dante</i>	165

-o-

1 Zie in dit verband ook nog de laatste aantekening onder 9.07, op p. 179. - Voorts verwijzen we wat betreft de '5', die zo'n bijzondere relatie heeft met de '10', naar deel B, hoofdstuk III.

2 Zie hoofdstuk XIV.

3 Bindel-01: p. 225.

4 Lochbrunner: p. 120.